

LUND UNIVERSITY

Generalklausulen i sekretesslagen 14:3. Dess innebörd och ställning i sekretesslagstiftningen

Rönmar, Mia

Published in:
Konstitutionell rätt: åtta studentuppsatser

1994

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):
Rönmar, M. (1994). Generalklausulen i sekretesslagen 14:3. Dess innebörd och ställning i sekretesslagstiftningen. I *Konstitutionell rätt: åtta studentuppsatser* Juristförlaget i Lund.

Total number of authors:
1

General rights

Unless other specific re-use rights are stated the following general rights apply:
Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Read more about Creative commons licenses: <https://creativecommons.org/licenses/>

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

LUND UNIVERSITY

PO Box 117
221 00 Lund
+46 46-222 00 00

LUND UNIVERSITY

Juridiska fakulteten

LUP

Lunds Universitets Publikationer

Institutionellt Arkiv vid Lunds Universitet

Adress: <http://www.lu.se/forskning/avhandlingar-och-publikationer>

Detta är en digitaliserad version av ett kapitel i en bok publicerad av Juristförlaget i Lund. Förlaget har gett sitt tillstånd till publicering i LUP.

Referens för den publicerade versionen:

Rönnmar, Mia

Generalklausulen i sekretesslagen 14:3.

Dess innebörd och ställning i sekretesslagstiftningen.

I: Konstitutionell rätt. Åtta studentuppsatser

Juristförlaget i Lund, 1994, s. 52-59.

Digitaliseringen har skett inom projektet Retrodigitalisering av nutida svårtillgänglig svenskpublicerad HumSam-forskning, finansierat av Kungliga biblioteket.

Mia Rönmar:

Generalklausulen i sekretesslagen 14:3. Dess innebörd och ställning i sekretesslagstiftningen

1 Inledning

I detta arbete har jag valt att titta lite närmare på generalklausulen i SekrL 14:3. Generalklausuler har i allmänhet en förmåga att väcka intresse och nyfikenhet då deras relativt vaga formuleringar leder till olika tolkningar, ja t o m tolkningsstvister. Min ambition har varit att belysa generalklausulen på många olika sätt för att ge en så fylld och heltäckande bild som möjligt. De aspekter som jag har valt att lägga extra stor vikt vid är innebörd och tolkning av generalklausulen samt de däri stadgade undantagen.

För att ge en bakgrund, som ökar förståelsen och insikten, har jag valt att i den första delen kortfattat sammanfatta hur vår sekretesslag är uppbyggd och vad som gäller för sekretess mellan myndigheter i stora drag. Sedan ger jag en kort beskrivning av generalklausulen (t ex lagtextformuleringar) för att övergå till dess innebörd. Med hjälp av lagförarbeten och litteratur med lagkommentarer försöker jag utreda den rekommenderade tolkningen i stora drag och de situationer då generalklausulen anses vara särskilt tillämplig. Generalklausulens andra stycke stadgar undantagen från bestämmelsen och jag går igenom dessa och motiveringarna till varför dessa sekretessbestämmelser har befunnits vara extra skyddsvärda. Jag har valt att ägna lite extra stor uppmärksamhet åt de två undantag som har tillkommit sedan 1980, då dessa kan fungera som exempel på det synsätt som har legat till grund för vår sekretesslag i allmänhet och generalklausulen i 14:3 i synnerhet. Jag avslutar med en liten blick in i framtiden och diskuterar eventuella förändringar och effekter av t ex ett EU-medlemskap.

Jag har använt mig av lagförarbeten och litteratur och har inte haft några stora problem med att finna tillräckligt med material.

En annan vinkling av arbetet kunde ha varit en inriktning på utvecklingen fram mot dagens generalklausul och beslutsprocessens alla skeden. Anledningen till att jag valde att utforma min kursuppgift så som ovan har beskrivits är att jag fann dagens rättsläge mer intressant. Det är idag och imorgon som jag kommer att studera och verka juridiskt och jag fann det mer naturligt att utreda ett lagstadgande som jag kanske kommer att komma i kontakt med.

2 Bakgrund

2.1 Sekretesslagen och dess grunddrag

Vår sekretesslag av idag härstammar från 1980 och föregicks av ett långt utredningsarbete (bl a av offentlighetskommittén och offentlighets- och sekretesslagstiftningskommittén). Till skillnad från föregående lagreglering på området så omfattar sekretesslagen både handlingssekretess och tystnadsplikt för offentliga funktionärer. (KU 1979/80:37 sid 4 f) Offentlighetsprincipen är en grundpelare i den svenska demokratin och syftar till insyn i och kontroll av myndigheternas verksamhet. Den gäller dock inte undantagslöst utan begränsningar har ibland ansetts nödvändiga för att skydda allmänna och enskilda intressen. (Bohlin sid 9) Grundtanken bakom vår sekretesslagstiftning är likväl att sekretessen ska skäras ned till minimum för att inte riskera att skada det demokratiska samhällssystemet och den svenska rättsordningen. (KU 1979/80:37) Sekretesslagen består av 16 kapitel, kapitel 2–10 innehåller de grundläggande sekretessbestämmelserna och bygger på sekretessgrunderna i TF 2:2 (text rikets säkerhet och skyddet för enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden). (Corell-Egerstedt-Heuman-Regner sid 40) Sekretesslagen begagnar sig av två slags skaderekvisit, rakt och omvänt. Det raka skaderekvisitet framställer offentlighet som huvudregel och ger därför tillämparen relativt stor handlingsfrihet, det omvända däremot stadgar sekretess som princip vilket starkt begränsar tillämparens handlingsfrihet och innebär att sekretess gäller såvida det inte kan visas att någon skada eller men inte kommer att uppstå av att uppgiften eller informationen lämnas ut. (Corell-Egerstedt-Heuman-Regner sid 49 f)

2.2 Sekretess mellan myndigheter

Sekretess mellan myndigheter har tidigare (före 1980 års sekretesslag) inte varit allmänt lagreglerad men dock ansetts gälla i princip. Myndigheter måste för att uppnå effektivitet och resultat samarbeta med, och bistå varandra och sålunda måste även hemlig information utbytas. I dagens "data-ålder" har det dock blivit mer angeläget än någonsin att värna om den enskildes integritet och skydd. Man bör sträva efter en så liten vidarespridning av uppgifter som möjligt, inte minst då sådan kan leda till negativa åtgärder mot den enskilde i en annan myndighets verksamhet (resultatet kan naturligtvis även bli allvarliga men). (Corell-Egerstedt-Heuman-Regner sid 59 ff) Behovet av reglering inom detta område har därför ansetts nödvändig och i den nya sekretesslagen (1980:100) har det i 1 kapitlet 3 § slagits fast att sekretess gäller mellan myndigheter och mellan självständiga verksamhetsgrenar inom samma myndighet såvida inte annat anges i SekrL eller annan lag eller förordning som denna hänvisar till. (SkrL 1:3, Holstad sid 36 f)

I väntan på ytterligare utredning på området så gäller sekretess mellan myndigheter som regel och undantagen stadgas i SekrL 14 kapitlet. Anled-

ningen till att området inte anses fullständigt utrett är att sekretess mellan myndigheter kan verka ytterst menligt på verksamheten, t ex kan dröjsmål uppstå och myndigheternas servicekapacitet urholkas, och med vidare utredningsarbete hoppas man därför hitta bättre lösningar. (KU 1979/80:37 sid 12)

3 Generalklausulen i sekretesslagen 14:3 och dess förhållande till andra sekretessbestämmelser

I sekretesslagens 14 kapitel återfinns bl a undantag från stadgandet i 1:3 att sekretess gäller även mellan myndigheter. I 3 § har införts en generalklausul som syftar till att främst komplettera de övriga bestämmelserna. Den ska möjliggöra utbyte av information myndigheter emellan i de fall då intresset av att uppgifterna lämnas ut bedöms som väsentligare än det intresse som skyddas av sekretessen. (Prop. 1979/80:2 Del A sid 90 f)

I klausulen stadgas:

Utöver vad som följer av 1 och 2 §§ får sekretessbelagd uppgift lämnas till myndighet, om det är uppenbart att intresset av att uppgiften lämnas har företräde framför det intresse som sekretessen skall skydda.

Första stycket gäller inte i fråga om sekretess enligt 7 kap. 1–6 och 33 §§, 8 kap. 8 § första stycket och 9 och 15 §§ samt 9 kap. 4 och 7 §§, 8 § första och andra styckena och 9 §. Inte heller gäller första stycket, om utlämnandet strider mot lag eller förordning eller, såvitt angår uppgift i personregister enligt datalagen (1973:289), föreskrift som har meddelats med stöd av datalagen. (Sekretesslagen (1980:100)

Av första stycket i generalklausulen framgår att den är subsidiär i förhållande till 1 och 2 §§. Detta innebär att den inte skall tillämpas då ovanstående paragrafer kan komma i fråga. (Corell-Egerstedt-Heuman-Regner sid 316) En generalklausul blir ofta aktuell först i sista hand, då "lex specialis" går före "lex generalis" (en av juridikens allmänna principer).

4 Den generella tolkningen av generalklausulen

Förarbetena lägger en ganska klar grund för hur man ska tolka generalklausulen, vilket ju är viktigt just vid denna typ av lagstadgande, vars hela existens och mening bygger på relativt vaga formuleringar. Ett väsentligt ord i paragrafen utgör *uppenbart*, som signalerar att ett uppenbarhetsrekvisit skall uppfyllas och manar till stark restriktivitet i tillämpningen. Vid lagstadganden av denna typ brukar praxis spela stor roll som ledning till hur man ska besluta i det enskilda fallet. (Bohlin sid 135) Generalklausulen innebär en lämplighets- och intresseavvägning. (Ds Ju 1977:11 sid 253) Detta medför naturligtvis en viss osäkerhet och minskar därigenom förutsägbarheten men samtidigt ger det faktorer i enskilda fall en möjlighet att spela in och få större betydelse än annars. Det ovan sagda kan sägas vara typiskt för generalklausuler i allmänhet.

Generalklausulen bör användas vid prövning av enskilda fall, ett rutinmässigt utbyte av hemlig information bör ha författningsreglering även om inget direkt förbud stadgas i generalklausulen. För att kunna bli föremål för

en prövning enligt ovannämnda paragraf krävs ett bestämt ändamål för utlämnandet. (Ds Ju 1977:11 sid 253) Det behöver inte förekomma ett uttryckligt krav från en myndighet att få ta del av uppgifterna utan den uppgiftslämnande myndigheten kan agera på eget initiativ. Bestämmelser om myndigheters skyldigheter att utlämna information på uppmaning av annan myndighet återfinns i SekrL 15 kapitel. I SekrL 14:3 utpekas inte några särskilda prövningsrutiner och inte heller vem som ska utföra prövningen. Att myndigheten som helhet i varje enskilt fall skall pröva om generalklausulen är tillämplig får nog anses som omöjligt då proceduren skulle bli både omständlig och tidskrävande. Det finns naturligtvis en möjlighet att delegera liknande ärenden till en särskild befattningshavare, men inte heller det är ett krav. (Prop 1979/80:2 Del A sid 327)

Andra faktorer som bör tillmätas betydelse vid intresseavvägningen är om uppgifterna kommer att bli sekretessbelagda även hos den nya myndigheten och i vilken grad. Den mottagande myndigheten skall ha ett reellt och betydelsefullt behov av uppgifterna för att undvika onödigt spridning av känsliga uppgifter. Information som har lämnats i förtroende bör inte kunna komma i fråga för prövning enligt generalklausulen. Om det särskilt har stadgats att uppgiftsutbyte mellan två nämnda myndigheter "bör" eller "får" ske så får generalklausulen anses som särskilt tillämplig. (Corell-Egerstedt-Heuman-Regner sid 314 f) En annan aspekt som måste beaktas vid intresseavvägningen är i vilken form som uppgiften skall utlämnas, muntliga uppgiftsutbyten anses medföra en mindre skaderisk än ett faktiskt utlämnande av själva handlingen. (Ds Ju 1977:11 sid 255)

Ett referat av ett av regeringen avgjort besvärssärende kan fungera som exempel på hur tillämpningen och prövningen av generalklausulen kan se ut. I ärendet (A) 23.4 1981 överklagade en kronofogdemyndighet ett beslut av en länsarbetsnämnd att inte lämna ut uppgifter om en viss person var inskriven vid ett arbetsmarknadsinstitut och i så fall denna persons adress och anställning. Dyliga uppgifter kan inte anses vara integritetskänsliga (utom ev i undantagsfall) men då de inom kronofogdemyndigheten kan antas föranleda negativa åtgärder mot den enskilde kan uppgifterna anses omfattade av sekretess enligt SekrL 7:10 första stycket. Skaderekvisitet är uppfyllt då den enskilde kan lida men. I prövningen måste alltså kronofogdemyndighetens behov av uppgifterna för att kunna fullgöra sitt uppdrag vägas mot intresset av att den enskilde skyddas. Regeringen fann att samhällets intresse av att kronofogdemyndighetens verksamhet fungerar tillfredsställande vägde tyngre än sekretessen och uppgifterna kunde därför lämnas ut med stöd av generalklausulen. (Wernstedt sid 127 f)

5 Situationer då generalklausulen är särskilt tillämplig

I förarbetena har utpekats vissa situationer där generalklausulen anses som särskilt tillämplig. Myndigheter som har samma sakliga behörighet men som verkar inom skilda geografiska områden, och myndigheter som har liknande arbetsuppgifter och som båda innehar befogenhet att kräva in de

ifrågavarande uppgifterna anses särskilt komma i fråga för en prövning enligt generalklausulen. (Prop. 1979/80:2 Del A sid 326 f) Enligt SekrL 14:2 4:e stycket hindrar inte sekretess att uppgift lämnas till åklagar- eller polismyndighet om det föreligger misstanke om brott, och fängelse är stadgat för brottet och man kan anta att det kommer att föranleda strängare påföljd än böter. I nästa stycke stadgas dock vissa undantag som begränsar ovanstående lagregel, t ex krävs för uppgift som sekretessskyddas av SekrL 7:1 (som rör hälso- och sjukvård) att det är föreskrivet fängelse i minst två år för brottet. (SkrL 14:2 och 7:1) Generalklausulen är tillämplig vid lämnande av sekretessbelagda uppgifter till polis och åklagare under förundersökning. Detta innebär alltså en vidgad möjlighet för myndigheter att lämna uppgifter i brottsbekämpande syfte jämfört med 14:2. Denna tolkning av generalklausulen infördes i beslutsprocessen först efter promemorieförslaget (Ds Ju 1977:11) hade publicerats och har alltså tillkommit på ett senare stadium bl a för att bekämpa den ekonomiska brottsligheten. (Prop. 1979/80:2 Del A sid 327) Generalklausulen öppnar möjligheter för t ex kuratorer och psykologer inom skolväsendet att lämna information gällande enskilda elevers förhållanden vidare till socialnämnd eller barn- och ungdomspsykiatrisk klinik i avsikt att hjälpa och stötta dessa, påtala missförhållanden och motarbeta dem. (Bohlin sid 136)

6 Undantagen från generalklausulen

I generalklausulens andra stycke stadgas undantag, d v s de sekretessbestämmelser som inte kan komma i fråga för en intresseavvägning enligt generalklausulen. Dessa undantag har införts för att skydda vissa särskilda områden, som bedöms som extra känsliga, antingen för det allmänna eller för den enskilde. (Ds Ju 1977:11 sid 256) De stadgade undantagen är t ex hälso- och sjukvården och socialvården (7:1-6), riksbankens bankrörelse (8:8), medling i arbetstvister (8:15), rättsligt biträde vid allmän advokatbyrå (9:9), svenska kyrkans församlingsvårdande verksamhet (7:33) och uppgifter som insamlats för statistikframställning (9:4). Två av undantagen har införts efter sekretesslagens stiftande, beslutet om statistikframställning togs 1984/85 och beslutet om svenska kyrkans församlingsvårdande verksamhet 1991/92. I andra stycket av 14:3 SekrL fastslås att generalklausulen inte är tillämplig om utlämnandet strider mot lag eller förordning eller, angående uppgift i personregister, en föreskrift som har meddelats med stöd i datalagen. (SkrL, speciellt 14:3)

7 Orsaken till att man har infört undantag i lagregleringen

Som nämnts ovan har undantagen införts i paragrafen för att hindra att vissa särskilt skyddsvärda uppgifter lämnas ut med stöd av enbart en intresseavvägning. Viss "sekretess med hänsyn främst till skyddet för enskilda personliga förhållanden" i 7 kapitlet i SekrL har undantagits från generalklausulen. Uppgifter inom hälso- och sjukvården skyddas av sekretess med ett omvänt skaderekvisit och har ansetts äga sådan tyngd att ett undantagsstadgande har varit nödvändigt. Detta område anses precis som socialvår-

den röra människors mest privata sfär och en vidare spridning av så känsliga uppgifter anses kunna orsaka stora skador och men. Det samma kan sägas gälla alla de uppgifter som skyddas av undantagsbestämmelserna. (Bohlin sid 136 f, Corell-Egerstedt-Heuman-Regner sid 138 ff)

Att uppgifter inte kan lämnas ut med stöd av generalklausulen om det strider mot lag eller förordning förefaller relativt självklart. Om det har ställts upp särskilda rekvisit som måste vara uppfyllda för att en utlämning av uppgifter ska få ske bör ju inte generalklausulen kunna användas när dessa inte är uppfyllda. (Corell-Egerstedt-Heuman-Regner sid 316 f)

De ursprungliga undantagen, och orsakerna till att de har införts, får ingen stor uppmärksamhet i förarbetena och orsaken därtill kan möjligtvis vara att de bedöms som självklara. De två undantag som sedan införs belyses dock grundligt. Samhället har ett stort behov av fullgod och kvalificerad statistik medan det också är oerhört viktigt att den enskildes integritet skyddas. Det kan inte accepteras att information som insamlats för statistiska ändamål sedan används inom myndigheters administrativa verksamhet. Sekretesskyddet ansågs vara i behov av en skärpning, man ville undanröja möjligheten att med hjälp av generalklausulen kringgå sekretessen för statistikuppgifter. (Prop. 1984/85:133 sid 6 f, sid 10) Lagstiftarna betonar att lagändringen inte kommer att hindra forskningens tillgång till uppgifter, då dessa kan lämnas ut efter avidentifiering av uppgifterna och en skadeprövning (se SekrL 9:4) Alla instanser i beslutsprocessen pekar på skillnaden mellan uppgifter som hämtats in för statistik och forskning och annat uppgiftslämnande. (KU 1984/85:29 sid 6 ff)

SekrL 7:33 behandlar sekretess "inom svenska kyrkans församlingsvårdande verksamhet för uppgift om enskilds personliga förhållanden" och denna har bedömts vara i behov att ett så stort skydd att ett undantagsstadgande i generalklausulen har varit motiverat (7:33 infördes i SekrL samtidigt som den infördes i generalklausulens andra stycke, 1991/92). Lagändringen kom till bl a på initiativ från svenska kyrkans egna organ. En av orsakerna till att ett utbyggt sekretesskydd för församlingsarbete ansågs nödvändigt var att många arbetsuppgifter som tidigare hade tillhört prästerna hade överförts på andra personalgrupper som t ex diakoner, församlingsassistenter, förskollärare och en mängd frivilliga medarbetare. Det är inte enbart prästerna som bedriver själavård och då inslaget av förtroende är stort i dessa samtal mellan enskilda och församlingsarbetare är det vitalt att de hjälpsökande skall kunna lita på att de ömtåliga uppgifter som lämnas vid dylika samtal inte förs vidare. (Ds Ju 1987:3 sid 7 ff) Sekretessen har knutits till kyrkans församlingsvårdande verksamhet som helhet och inte till särskilda personalkategorier, och har avgränsats med ett omvänt skaderekvisit (liksom inom socialtjänsten vars verksamhet har stora likheter med den inom kyrkan). (Prop. 1991/92:3 sid 4 f) Undantagsbestämmelsen i generalklausulen motiveras med att sekretessen inom kyrkan annars skulle få vidkännas alltför stora begränsningar som skulle urholka dess styrka. (KU 1991/92:11 sid 5)

8 Framtida sekretesslagstiftning

I alla förarbeten betonas vikten av vidare utredning, speciellt på området rörande sekretess mellan myndigheter. Generalklausulen betraktades vid sitt tillkommande mest som ett provisorium i väntan på en slutgiltig och bättre lösning. Den utredning som låg som bas för sekretesslagen, Ds Ju 1977:11 Handlingssekretess och tystnadsplikt, föreslog införandet av en något annorlunda generalklausul än den som slutligen blev 14:3 i SekrL. Man förordade bland annat att prövningen enligt generalklausulen skulle göras av myndigheten och inte den enskilde tjänstemannen, som en lösning pekade man på möjligheten att liknande ärenden kunde handläggas av en speciellt kvalificerad befattningshavare. För att värna den enskildes intressen föreslog utredningen att den som skyddas av sekretessen skulle ha en rätt att yttra sig innan myndigheten fattade något beslut (myndighetens skyldighet att inhämta yttrande skulle dock undantagsvis kunna frångås, t ex då dröjsmål skulle kunna medföra olägenheter). På detta vis hoppades man uppnå största möjliga belysning av ärendet och en fullgod information till de inblandade. (Ds Ju 1977:11 sid 255, 258) Vidare utredning på området föreslogs kunna genomföras inom ramen för datalagsstiftningskommittén, då dennas arbetsområde tangerar ett ämne som sekretess. (KU 1979/80:37 sid 11 f)

Det är möjligt att ännu större förändringar väntar sekretesslagstiftningen om Sverige blir medlem i den Europeiska Unionen. Redan nu anpassas svensk lagstiftning till gällande europeisk rätt och EU-rätt. Institutionerna inom EU kritiserar av många för att vara för stängda och ge för få möjligheter till insyn och kontroll och det skulle naturligtvis få stora följder för vår svenska lagstiftning om samma princip skulle komma att bli gällande i Sverige. Svaren på alla dessa frågor ligger dock i framtiden och kan inte besvaras idag.

9 Avslutning

En generalklausul fungerar i de flesta fall som en kompletterande lagbestämmelse när de mer specialiserade inte räcker till. Generalklausulen i SekrL 14:3 tillkom främst som en nödlösning i väntan på ytterligare utredning som ett sätt att åstadkomma en fungerande lagstiftning på området rörande sekretess mellan myndigheter. Den är subsidiär i förhållande till 14:1, 2 och innebär att man genom en intresseavvägning kan bryta sekretess mellan myndigheter om intresset av att en uppgift lämnas ut överstiger intresset av att sekretessen bevaras.

I lagförarbetena utpekas olika rekvisit som bör vara uppfyllda för att en prövning enligt generalklausulen skall kunna äga rum, m a o har man lagt grunden för den rekommenderade tolkningen. Prövningen bör gälla ett enskilt fall och ha ett bestämt ändamål. Myndighetens behov av uppgifterna skall vara relevant och av vikt. Man bör lägga betydelse vid om uppgiften kommer att sekretessbeläggas även hos den mottagande myndigheten och i vilken form uppgiftslämnandet ska ske. Det behöver inte föreligga ett

krav på att sekretessen skall brytas utan den uppgiftslämnande myndigheten kan agera på eget initiativ. Det uppenbarhetsrequisit som återfinns i lagstadgandet manar till stark restriktivitet i tillämpning. Myndigheter som har samma kompetens men verkar inom skilda geografiska områden utpekas som särskilt lämpliga för en prövning enligt generalklausulen, som ett annat exempel nämns kuratorer och psykologer inom skolvärlden som får en möjlighet att vidarebefordra information till t ex socialvård och barn- och ungdomspsykiatrisk vård.

Vissa sekretessbestämmelser har upptagits som undantag i SekrL 14:3 andra stycket då dessa intressen har befunnits vara extra skyddsvärda. En urholkning av sekretessen genom utlämning av uppgifter med hjälp av generalklausulen har varit nödvändig att förhindra. Sekretess inom hälso- och sjukvård, socialvård, kyrkans församlingsvårdande verksamhet och vid statistikframställning är några exempel på undantagen i SekrL 14:3. Vidare stadgas att något utlämnande i strid mot gällande lag eller förordning inte får ske med stöd av generalklausulen.

Sekretesslagstiftningen är intressant då den innehåller flera olika dimensioner och motstridiga intressen. Avvägningen mellan offentlighet och skydd för enskilda och det allmänna är delikat och måste så vara för att inte urholka det demokratiska samhällssystemet och insynen i offentlig verksamhet. Liksom all svensk lagstiftning står SekrL inför stora förändringar om vi blir medlemmar i EU, och precis hur dessa kommer att gestalta sig kan ingen förutspå.

Källor

Bohlin, Offentlighetsprincipen (1992)

Corell-Egerstedt-Heuman-Regner, Sekretesslagen, 1980 års lagstiftning med kommentarer (1980)

Holstad, Sekretess i allmän verksamhet (1990)

Wernstedt, Offentlighets- och sekretesspraxis efter 1980 (1985)

Sekretesslagen (1980:100)

Ds Ju 1977:11 Handlingssekretess och tystnadsplikt

Ds Ju 1987:3 Vissa ändringar i sekretesslagen

Prop 1979/80:2

Prop 1984/85:133

Prop 1991/92:3

KU 1979/80:37

KU 1984/85:29

KU 1991/92:11